

Може й Остання Нагода

Вже чотири роки американське жіноцтво власними руками, довгими годинами праці та об'єднаним, згідливим зусиллям держить у поготівлі установу АЧХреста.

В поготівлі, в справності, в охоті відгукнутися на кожний клич терплячих, скільки і де вони не були б. На морі, суші та у воздуху, своїм і чужим, цим, що на фронтах і тим, що в запіллях: усім на поміч АЧХрест витягає свою добросердну руку. І хоч великим горем є ця війна, хоч безмежні терпіння і страхіття несе за собою — то всеж, одно певне: війна була б вдесятеро страшніша, більш нелюдська і жорстока, коли б не діяльність АЧХреста.

Вже чотири роки працює американська жінка для Червоного Хреста в надії, що більшу частку відробила, бо побідний кінець щораз ближче. Але рук до праці даліше треба. Щоб заступити новими силами цих, що вже перемучені, та щоб підготувити і виконати цей великий вантаж праці, який ще опадє на АЧХрест зі заняттям Європи.

Чи вже кожна українська мати, сестра та дружина працює для АЧХреста? Побожуємося, що ні. Розпити у цій справі виказують, що багато наших, навіть людних осередків не має українських юнітів, не може зважитися організувати акції дару крові, або працює незорганізовано, розбито, на дрібний кредит місцевих груп, одиниць чи установ, з чого для українського імени в Америці нема ніякого хісна.

Нових юнітів сьогодні АЧХрест вже не творить. Цей привілей задержано для цих, які на самому початку ставали до праці і при ній видержали. Але зорганізований гурт українських жінок з отвертими раменами усюди приймуть до праці для АЧХреста та дадуть кредит, як окремій національній групі.

Тому кличемо: Українські Жінки! Використайте цю, може й останню нагоду та ставайте до праці АЧХреста. Де-небудь є наша жінка — інтели-

гентка, якій лекше розвідатися, написати, зорганізувати, чим другим — нехай негайно скликає біля себе жінок та голоситься з ними до праці.

Скажете: літо, спека, зголосяться, а потім не прийдуть! Цим відповіджте словами одної матері, що має синів у війську: "А нашим синам не спека наражати життя? А нашим хлопцям не за гаряче конати з ран? Вониж не відкладають цього на осінь, коли холодно і вигідніше!" —

Відложім усе инче, ідім та голосімся до праці. Щоб коли прийде побідний кінець та обрахунок — ми не палєніли зі сорому, що там, де праці найбільше треба було — українська жінка завєла.

"МАКОВА ЛЕЙДІ" ПОМЕРЛА

Мойна Майкел, жінка, якої ідея продавати червоні квіти маку принесла американським ветеранам першої світової війни 125 мільонів доларів — померла в Атенах, стану Джорджія, у 74 році життя.

У 1918 році під глибоким вражінням поеми "На полях Фляндрії" присвяченої американським героям, що полягли в Європі — Мойна Майкел сама одна почала кампанію за цим, щоб у пам'ять героїв про-

Мати в Обороні Українського Імени Сина-Героя

На десять мільонів озброєного війська Америки, що бере участь у цій війні — до цього часу ледви вісімдесятьсім героїв дістало Конгресіонал Медаль оф Гонор. Між цими нечисленими є Микола Міньо, рядовик українського роду, який згинув в Тунісі 28 березня 1943. року.

Старенька мати героя, 73-літня Марія Міньо з Картерет, Нью Джерзі, в березні цього року брала участь у військовому торжестві посмертного наділення її сина найвищим військовим відзначенням. Після цього у пресі появилося звідомлення, у якому на підставі неточних інформацій військової влади подано, що Пані Марія Міньо прибула у Америку з Чехо-Словаччини, і

син її був з походження Чехом.

"Хоч як пририта втратою сина", — писала після торжества мати героїської пам'яті Миколи Мінья до секретаря війни Г. Л. Стимсона — "я дякую Богові, що мій син не був зрадником, а віддав життя за Америку, світло надії для мене і усіх пооблєних народів світу. Я поважаю терплячих Чехів і Словаків, але мій син був Українцем з роду, так як його батько і я".

У відповідь на цього листа мати Миколи Мінья дістала повідомлення з Департаменту Війни у Вашингтоні, що помилку у рекордах справленю після її бажання, і на будуче усі інформації про нашого героя виказувати будуть його українське походження.

давати квіти маку, а прихід з продажі віддавати інвалідам-ветеранам та їх родинам.

Скромне, започатковане одиницею діло розрослося у джерело мільонових приходів, а мак став пропам'ятною квіткою героїв першої світової війни по цілій Америці. З вдячності за добрий початок ветерани називали Мойну Майкел "Маковою Лейді"

*ДОБРА КНИЖКА У РУКИ НАШОЇ ШКІЛЬНИЇ МОЛОДІ

Повість "Захар Беркут", Івана Франка, що появилася у англійському перекладі Теодозії Борецької — це книжка, яка була обовязковою лектурою по усіх українських середніх школах Західної України. Шкільна молодь читала її з незвичайним зацікавленням, а виховний вплив книжки був признаний усіми шкільними авторитетами.

Зближається кінець шкільного року і час обдаровувати молодь з цієї нагоди дарунками. Чи може бути кращий та трєваліший дарунок, як добра книжка? Розірве, розрадить та навчить, а цього роду книжка, як "Захар Беркут" — це для нашої молоді джерело відомостей, яких нікуди не знайде. Бо де у инчому місці довідається вона так ясно і приманчиво про це, що український нарід вже у 13 столітті жив на демократичний лад? Що вже тоді, коли західна Європа ще й не мріяла про демократію, наші предки правили краєм законами, схожими на ці, які маємо тут, у демократичній Америці.

Коли ця книжка, прегарно видана, у синій полотняній обкладинці (Продовження на сторони 12),

ОЛИФАНТ, ПА. "ДОЧКИ УКРАЇНИ, ВІДДІЛ 10 СУА

Сидять з ліва пані: Анна Височанська, голова; Олена Лотоцька, голова СУА; Л. Сембрат, містоголова. Стоять з ліва пані: Любова Сваллов, дорадниця; Анна Боднар, секретарка; Марія Демська, заст. касієрки. Катерина Качмарик, касірка неприявна.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Всі статті й дописи посилати до редакторки.

Оголошення, передплати посилати до Централу, 866 N. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів рока \$5 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодиноке число 15 центів.

Official Organ of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. — Published on the first of every month. 866 North 7th Street, Philadelphia, 23, Pa.

Editor Mrs. Claudia Olesnicky, 151 East 81st St., New York City.

Send all articles and news items to the editor.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Від Чого Залежить Наше Місце?

(під розвагу провідним кругам нашого громадянства)

Є у нас в Америці така установа, що зветься Інститут Гелопла. Дає вона про себе знати улаштуваючи пробні голосування т. зв. Gallup poll, на підставі яких передбачується вислід виборів, чи інших подій всенароднього значіння.

Побіч цього, Інститут Гелопла займається одною дуже спеціальною працею, а саме — оцінює суспільну та цивілізаційну вартість поодиноких національних груп Америки. Проводить табелю, на якій в порядку від першого до останнього місця вміщує по черзі національні групи Америки, залежно від їх зорганізованості та цивілізаційного ступення.

Після табелі на першому місці стоять англо-саські народи, потім слідує Шведи, Данці та Німці. Ледви п'ятьдесят літ цьому словянські народи, а головню Українці, Поляки, Москалі та Словаки стояли у табелі на сірому кінці. Були останніми народами білої раси, після яких зараз-же наступали мішанці та темношкурі. Неграмотність, економічна нужда та низький цивілізаційний рівень країв звідкіля ці національні групи емігрували — усе складалося на це, що між білими народами Америки Слов'яни стояли на останньому місці.

Сьогодні, за кілька десятків літ, стан цей видимо покращав. Цивілізаційні різниці між поодинокими національними групами мають, бо ці з останніх місць підносяться і досягають цих, що були в горі. Та всеж — різниці ще є, і кожна національна група зорганізованою дорогою працює у цьому напрямі, щоб їх у себе викоринити. І не лиш дорівнати инчим, але зрівнявшись, щоб збагачувати американську культуру щораз-то новими здобутками витвореними в крузі своєї національної групи.

Так, як школярєви у школі, Інститут Гелопла дає оцінки ділим національним групам за різні досяги, чи занедбання. Зарібкові професії, освіта, майно, власні школи, церкви, народні дома, бізнеси, організації, видавництва, преса, суспільна жертовність і десятки инчих — це ті досяги, за які Інститут Гелопла дає національним групам кредит і поєдує їх вище у гору на цивілізаційній драбині Америки. Коли наші люди приїздили у Америку, вони не знали англійської мови, не вміли бізнесу, промислових фахів ні инчих професій, а землю управляли лиш на найпростійший лад, при уживанні домашнього знаряддя. З часом приучувалися промислових фахів, бізнесу та вчилися вживати рілничих машин і нових способів управи землі. Кінчили вечірні школи, читали газети, купували книжки, будували церкви, народні дома, школи, закладали організації. Ці духові потреби йшли в парі з матеріальним поступом, з кращими зарібками, ліпшою одежою, їдою та мешканням. Такий процес переходив кожний емігрант зокрема, а його національна група ставала більш цивілізованою на тлі американського світу.

Велику вагу приписує Інститут Гелопла існуванню різного роду організацій в нутрі національних груп і приналежності до них членів. Коли на приклад на сто Чехів дев'ятьдесят належить до церковних, освітніх, політичних, допомогових чи инчих організацій, а на сто Словаків лиш п'ятьдесят — це є доказом, що Чехам належить краще місце перед Словаками. **І це саме з жіночими організаціями:** коли на сто польських жінок дев'ятьдесят належить до жіночих організацій, а на сто наших лиш сорок — польське жіноцтво найдеться у табелі Гелопла на кращому місці, чим наше. Чому приписують таку велику вагу цій обставині? Чому жінка, яка належить до своїх організацій є для американської суспільності ціннішою як та, що цих організацій виминає?

Відповідь на це питання лежить у демократичній системі нашого краю, яка домагається цього, щоб кожний громадянин і громадянка в державі вміли не лиш слухати, але попровадити та зорганізувати у громаді щось, коли для цього заїде потреба. Щоб вони мали свою думку — опінію про громадські справи, вміли її висловити перед другими та оборонити у розумний спосіб; щоб у організації вчилися карности, солідарности та вміння співпрацювати з другими. По американських школах від найменших літ підготовляють дівчату до цього, щоб вміла "проводити та слухати" а доросла людина найкраще вчиться цього через організації, на зборах, прилюдних виступах та усюди, де стрічається з другими, щоб вести спільними силами якесь громадське діло.

Досвід показав, що жінка найскорше набирає цього демократичного знання через приналежність до жіночих організацій. Вправді в Америці, за винятком кількох дивоглядних клубів, усі організації приймають жінок у члени. Але відомо, що не всюди має жіноцтво однакову напору в доступі до проводу, досягненні хосенних для себе рішень і нагоді "вираблятися". Досить наприклад поглянути у нас, на наші допомогові установи, де жінки майже на половину щодо кількості членів — ледви одиницями є репрезентовані по виділових урядах, чи головних управах. Виходить наглядно з цього, що жінка мусить мати свою жіночу організацію, щоб могла набирати знання громадянської активності. Ця обставина є вже від давна знава і оцінювана на тлі американського життя — у нас все ще доводиться жінкам за неї боротися. А терпить на цьому цивілізаційний стандарт цілої нашої народної групи, бо кілька десятків літ, у яких формується національний характер української еміграції записався дуже малими досягами у ділянці організування наших жіночих товариств.

На кілька соток тисяч Українців в Злучених Державах — наші жіночі самостійні організації начислюють ледви ділька тисяч членок. Загал нашого жіноцтва, після домагань американської демократії все ще є елементом неактивним у громадянському житті, який не дорівнює ні загалови американського жіноцтва, ні жіноцтву других національних груп.

З цього бачимо, що справа розвою наших жіночих організацій — це справа, на якій успішній розв'язці повинно залежати цілому нашому громадянству. Бо наша національна група все буде відсталою на тлі американської цивілізації, коли кожна українська жінка не стане членкою жіночої організації та не пічне приучуватися громадянської праці.

Клявдія Олесницька.

Ігор Лоський

Козацьке Весілля

Видати заміж доньку, або женити сина — це були чи не найважливіші події у житті козацької старшини, цієї аристократії козацької України. Весілля, або "акт веселний", як казалося тоді — це не буда лиш нагода повеселитися і "поликувати шумно", для цілої рідні і знайомих: воно мало рівночасне поважне маєткове і соціальне значіння. Тому й обставлявано весілля з великою урочистістю й пишнотою, тим більше, чим вище суспільне становище займали учасники. Вже задалегідь розсилали в ім'я матери молодой старанно виписані запрошення. Писав їх звичайно якийсь студент, що живучи при родині, виконував обовязки "інспектора" при синах, а рівночасно буз і секретарем пані дому.

Ось, наприклад, видає заміж свою небогу гетьманова Апостолова і пише до Павла Скорупи. Згідно з обовязуючими тоді формами звертається вона до нього „мосці пане Скорупа, мені велци мосці пане свате і зичливий приятелю”

Як читаємо далі у цьому запрошенні церковне вінчання відбулося ще кілька місяців перед тим, а тепер у гетьманському домі у Глухові має бути „веселний акт” і до участі в ньому запрошує власне гетьманова свого „свата” з „вселюбезнішою сожителницею вашою, а нашою коханою пані сватовою” і очікуючи їх „благополучного прибуття” залишається „вашей милости пану вседоброжелательнішая сватовая Іуліана Данилова Апостолова Гетманова” Буває однак, що і сам молодий від себе запрошує на весілля. Ось так Петро Корецький, що женився з донькою відомого магната і багатія тодішньої України полковника Михайла Миклашевського, просить листовно Дамяна Скорупу „знатного обивателя Стародубовського”, аби той „з милою панею вш. м. пана і добродія сполне” той „веселний акт” „жичливостю добродійською приоздобити рачил” Попереджує при тому,

(Продовження на Стороні 7-ій)

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

Ділимося з вами Союзанки радісною вісткою, що в Олифант, Па., зорганізовано новий відділ СУА, який прийняв назву "Дочки України".

З того приводу складаємо щирю подяку тим прихильникам нашої організації, що словом і ділом помогли його зорганізувати. І так: Вш. Панству Ортинським, зокрема Впр. о. Світникови Ортинському, передсідателеви парохії п. В. Сембратови і п. Миколі Височанському, а паням: А. Височанській, А. Федірко, К. Качмарик і Л. Сваллов.

До уряду нового відділу ввійшли пані: Анна Височанська, голова; Л. Сембрат, заступниця; Анна Боднар, секретарка; Катерина Качмарик, касієрка; Марія Демська, заступниця і Любов Сваллов, дорадниця.

До відділу вписалося чимало молодих дівчат і є надія що незадовго, як тільки відділ скріпшає молоді створять свій окремий молодечий відділ СУА.

Бажаємо найкращих успіхів, щастя Боже на новій дорозі.

Складаємо щирю подяку тим відділам СУА, які прислали до означеного часу річну-вкладку, фонд організаційний та інші належності до Централі. Своім точним виконанням зобов'язань заощадили нам дуже багато праці: Фінансовий звіт включно до 31 травня буде висланий відділам після провірення контрольною комісією Централі СУА.

Сердечно дякуємо теж тим відділам що на заклик Централі (який вийшов окремим об'їзником) так скоро прислали свої замовлення на Ювілейну Книжку СУА.

Багато відділів СУА замикають свої збори в червні й через літо нема ніякої активності. Але й підчас цього відпочинку є нагода зробити дещо для свого відділу, своєї організації, наприклад приєднати нових членок, зібрати передплати для Нашого Життя, купити Ювілейну Книжку СУА. Тепер скористайте зо зниженої ціни цієї важкої для кожної Союзанки книжки, купіть собі її у своїм відділі щоб підчас вільного вакаційного часу могли її докладно прочитати.

Гостинний Комітет, який дібрано до помочи Централі уладив у дбмівці картпарті, дня 7 травня, на дохід Централі. Дякуємо за труд і поміч.

УВАГА: Просимо тих що присилають нові передплати Нашого Життя подавати завжди "зони" коли вони є у вашій місцевості. Ми нарікаємо на пошту за неточне доручування газети, а пошта нарікає на нас що не подаємо зонів. Ті що з якоїсь причини не дістають газети, звольте повідомити про те Централю

Централа СУА.

Мої Завваги

При нагоді вакацій які мусіла взяти для порятуння здоровля, мені вдалося зробити троха організаційної праці.

В Скрентоні й Олифанті я почала переговори з тамашніми Українками в справі зав'язання відділів СУА., бо там їх ніколи не було.

Я мала адреси деяких жінок в тих містах, але не була з ними знайома. Зразу листовно, потім телефоном, і особисто я обзнайомилася з тамашніми обставинами, й 30 квітня, 1944. в Олифанті оснувався новий відділ СУА., який прийняв назву "Дочки України"

Відділ 44 СУА. уладив 7 травня 10-літній ювілей, а в понеділок я відбула збори з членками цього відділу, які як показалося були дуже потрібні. У второк ввечері відбула засідання з членками Головної Управи СУА., в Нью Йорку, в справі Ювілейної Книжки СУА. Нашого Життя й інших організаційних ділянок. В неділю

відбула збори в Ансонії, Конн. з членками 38 відділу СУА., теж дуже потрібні.

Мої завваги такі: Тепер є ідеальний час на організування відділів СУА. Я не вірю, що наші люди не інтересуються народньою справою, що жіноцтво знеохочене. Навпаки, вони хочуть працювати для української й американської справи. Треба тільки ініціятиви й проведу.

Люди працюють тяжко і за журені долею дітей та післявоєнними наслідками. Для того не треба робити непотрібних зборів на те тільки, щоб ба лапати. Збори повинні бути так плановані, щоб не було зайвої втрати часу, а як найбільше користі. На такі збори жінки радо ідуть, бо відчувають їх потребу, до того це хоч на часок дає їм можливість забути втому й журбу. — "Якби не праця в організації, я давно вже малаб розстроєння нервів" — каже багато жінок.

Як Працювати для Поширення СУА

Коли застановимось, яка велика праця перед нами, скільки треба-б зробити для нашої організації, її членок, для жіноцтва загалом і громади де живемо, то виглядає це завдання майже не можливе до виконання.

Є між нами такі що кажуть: "Тепер ніщо не вдається, ніхто не цікавиться народньою працею" і зложивши руки навіть не пробують нічого робити.

Але є більше таких, що ідуть вперед із сильною постановою побороти всі перешкоди і з вірою в краще завтра для нас усіх, виконують працю для СУА, для народу.

Наша організація має широке поле діяння й кожна членка має нагоду й можливість використати свої здібності, віддаючи їх на службу народові. Наші відділи мають усі один статут й однакові завдання. Більший відділ зробить більше, менший менше, розмірно до свого числа членок, але чи цей або другий відділ зростає, чи занепадає залежить від усіх, членок і уряду відділу однаково.

Що маємо робити, щоб відділ не занепадав, а навпаки, щоб цвив і розвивався та зростав кожного місяця?

В першу чергу всі членки відділу повинні приходити завжди на збори, і там спільно радити над справами відділу й цілої організації. Кожна членка може упланувати собі так, щоб раз у місяць мати вільний час на збори. Бо успіху не буде як членка прийде тільки на те, щоб заплатити вкладку й чим скорше тікає домів.

Кожного місяця Централа СУА подає своїм відділам проекти й справи, над якими треба усім членкам застановитися й переговорити, та про те подати свою вирішну думку до Централі. Кожний відділ дістає свою газету Наше Життя, яку треба на зборах прочитати, та з неї чогось навчитися. Крім того кожний відділ має свої місцеві справи які вимагають повної кооперації членок.

Тут треба згадати що багато залежить від уряду відділу. Заки членка возьме на себе важний обов'язок уряднички, вона мусить бути певна чи є в неї стільки терпеливості й посвяти до праці якої вимагає організація. Вона також мусить зясувати собі яка заплата чекає її за товариську чи громадську працю. Бо не тільки треба нам дбати про СУА, але наш обов'язок дбати про Церкву, свою школу й піддержувати українські інституції.

Урядничка не може бути горда і зарозуміла. Вона мусить бути однаково прихильна до кожної членки, усіх любити й шанувати як своїх сестер, бути їм порадою й розрадою в смутку, як мати дітям. Всі уряднички у відділі повинні працювати в найкращій згоді, завжди порадитись над програмою зборів, яка обов'язково повинна бути приготована. Без програми збори ведуться безгладно і довго, бо кожна говорить що хоче й коли хоче і не можна дійти до якогось рішення. Кожна членка має право і повинна подати свою думку, але урядничка має повести їх так, щоб з них вийшла якась цілість — рішення.

Коли уряд так працює то членки радо приходять на збори, вони охоче виконують свої обов'язки, а тим то й відділ певно не захитається, а зростає в силу.

Такий відділ має повагу й попертя громади й без труду сповнить обов'язки надані статутом СУА, його членки купують Ювілейну Книжку СУА і передплачують Наше Життя.

Правда що нераз є невдачі та прикрі хвилини в товариській чи громадській праці, але те не повинно бути перешкодою. Від того ми повинні гартувати духа до щирого та непохитної праці й сповнимо своє завдання. А коли будемо всі так щиро працювати то прийде час, що навіть ті які може коли й хотіли зробити нам кривду, вони згадають нас добрим словом бодай тоді як ми вже не зможемо працювати.

Бруклін, Н. Й.

Анна Бодак, місто-голова СУА.

Багато шкоди роблять особисті "порахунки", які виводяться на зборах чи громадських зібраннях. Хтось хоче комусь допекти, то чекає, щоб це зробити в найбільш публичному місці. Цей боляк треба лікувати.

Українське жіноцтво працює для Американського Червоного Хреста, так як вимагають обставини. Одні йдуть під фірмою громади, інші церкви. Українських "юнітів" дуже ма-

ло. Праці дають багато, але вона не зорганізована. Данин крови майже нема. Якийсь неоправданий страх і знову нічого в цій ділянці не зорганізовано.

Закликаю відділи СУА., які до цього часу нічого не зробили — цими справами негайно й серйозно зайнятися.

Молодь гуртується при церквах, найбільш при церковних хорах. Ті, що не належать до церкви, не належать нігде, а (Продовження на Стороні 8-ій)

Clare Boothe Luce On Ukraine And The Soviet-Polish Dispute

Following the speech of Representative Clare Boothe Luce (Rep. Conn.) in Congress on May 3, 1944, honoring the anniversary of Poland's constitution, Mrs. Claudia Olesnicky exchanged correspondence with Congresswoman Clare Boothe Luce on the subject of Ukraine and Ukrainians, in relation to the future peace of Europe.

The letters are printed below with the permission of Congresswoman Clare Boothe Luce.

151151 East 81st Street
New York 28, N. Y.
May 8, 1944

The Honorable
Clare Boothe Luce
House of Representatives
Washington, D. C.

Dear Madam:

Being active in journalism and social work within a group of American women of Ukrainian birth or descent I strive to bring to their attention the accomplishments of American women. In this work the observation of careers of the topmost women of America, like you, is very helpful, our activities and utterances are inspiring not only for their brilliance and high level, to which it is possible for a woman to rise in this Country, but especially for your championship of decency in national and international affairs.

The press reports of a few days ago on your speech in Congress on behalf and in honor of Poland aroused my special interest, because of the proximity of the subject to my own Ukrainian peoples' fate. Not being familiar with the full text of your speech of May 3, I may have arrived at some erroneous conclusions about it, but from reports which appeared in the newspapers it seems to me that in your speech the problem of Ukraine and its people, which is the keynote to any analysis of relations between Poland and the Soviet Union, has been omitted.

Your honoring Poland and assertion of Poland's right to independence was proper and timely, as anyone not entirely blinded by flashes from Moscow, will realize and acknowledge. Even those Ukrainians, who have had their fill of suffering at the hands of Poland, wish that Poland become and remain free from domination either by Berlin or Moscow. But insistence on Poland's rights and freedom cannot be made insignificant with Poland's rights or special privilege to rule other people without their consent.

To oppose any changes in the structure or boundaries of Poland as they existed prior to September 1, 1939, means to hand over to Poland again to trample

upon at her whim, of several million non-Polish people, the greatest bulk of who are Ukrainians. Poland should not be partitioned again. That is a very neat phrase, but there is more than a phrase to it. Would Poland have ever been partitioned at all, if it had not been for her predilection to rule over people not her own? If a subjugated and partitioned Poland is incompatible with decency in international affairs, so is by the same token a subjugated and partitioned Ukraine.

To make the matter quite clear please understand, that no Ukrainian who is not a traitor to his people wishes the "Eastern half of Poland" to be lopped off at some Curzon Line and arbitrarily added to the Soviet Union for its greater size and greater glory. No, Ukrainians want to be united, free and independent, just as much as the Poles do. Ukrainians want their country to be independent of Russia, Germany, Poland, Romania, Austria, Hungary, Turkey and Czechoslovakia. All these eight nations have for centuries been guilty of coveting the rich lands of Ukraine, of having oppressed Ukrainians and denied them freedom at different times in history, and finally of having conspired with each other to keep Ukraine subject and partitioned. The rich lands of Ukraine have been a coveted prize to its neighbors as far back as the times of the Principality of Kiev in the X century.

I heard Professor Clarence Manning mention at Columbia University a few years ago, that there seems to be in existence a conspiracy among all neighbors of Ukraine, regardless of their enmity to each other, to keep the world completely in the dark, as to even the very existence of a distinct Ukrainian language and national character; all for the sake of each of them to be able to retain and exploit chunks of this rich land. Light will seep through, however, and even Voltaire caught a glimpse of it, when he wrote almost two centuries ago that Ukraine has always aspired to be free. The Ukrainians' fight for freedom has not stopped for one moment, nor against one aggressor. The biggest offender is, of course, Russia which has alternately fought, cajoled, starved and banished to Siberia millions of Ukrainians. And still Ukraine is not quite conquered. The reason why the Soviet Union so badly wants "the Eastern half of Poland," Bessarabia, Bukovina and possibly Carpatho-Ukraine, is that Russia would then have all Ukrainians in her own big jail, with never a chance of some Ukrainians breaking out of a smaller Polish or Romanian jail,

and helping their 35 million brothers imprisoned in the Soviet Union.

The question of a permanent peace in Europe can only then be answered in the affirmative, if a stop can be put to trading countries and peoples like cattle. Ukrainians will again refuse to be put under foreign rule, therefore one sure way of paving the future peace, is to realize the necessity of a free Ukraine. A free Ukrainian state, as a guarantee against future wars, is surely as interesting a subject for conjecture to Americans unwilling to underwrite more wars in Eastern Europe, as a free Poland.

Poland is gallant, but Poland is also incurably dominant, therefore in any discussion of Poland's eastern boundaries, the people who contribute a majority on these territories, that is Ukrainians, must invariably be taken into consideration. The handing over of 6 or more millions of Ukrainians without any reservation, either to Russia or again to Poland, will certainly not contribute towards the establishment of peaceful conditions in Eastern Europe.

Believing you to be as much of an idealist in international affairs, as unobscured thinking permits, I venture to say, that a study of Ukrainian problems may produce a revision of some of your concepts about Poland and cause some feeling of sympathy for Ukraine, the champion underdog of Europe. Knowing what influence you have on the political thinking of a large number of your countrymen, I am inclined to believe, that your attitude towards the problems of Ukraine, might at the proper time add much to a just solution of relations among Eastern European countries.

Ukrainians have been fighting for their freedom for so long and against such odds, that they have long since stopped counting on outside help. Ukraine's greatest poet, Taras Shevchenko wrote exactly one hundred years ago: "Ukraine will yet be blessed with its own George Washington." This liberator is still being awaited. In the meantime, the greatest aid this martyred land can have from the American people, is the breaking down of the awful conspiracy, which hides or denies Ukraine's existence.

Very truly yours,

Claudia H. Olesnicky
Editor, "Our Life"
monthly of the
U. N. W. L. of A.

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, D. C.
May 10, 1944.

Mrs. Claudia Olesnicky
151 East 81st Street
New York 28, N. Y.

Dear Mrs. Olesnicky:

Thank you for your kind and interesting letter of May 8 in regard to my Polish Constitution Day speech.

I did not in this speech make any definite recommendations about the future of the Ukrainians, nor, on the other hand, did I make a definite recommendation for the geographic site of the post-war Polish Boundary. My reason for avoiding such a recommendation was my belief that these questions, dealing as they do with millions of human-beings, are far too big for any individual or any single nation to settle or try to settle.

All I asked for is all that I believe the great majority of Ukrainians (yourself included) and the great majority of Poles would want — a just settlement of this question. Such a settlement can only be reached calmly over a peace table at which all the groups concerned have a chance to speak and all the United Nations have some say in the final decision.

I am sure you will agree that such a method of handling the Ukrainian question, the Polish Boundary question and all similar matters is the only possible way to guarantee a durable peace.

Under separate cover I am sending, for your possible interest, the full text of this speech.

Sincerely,

(signed) **Clare Boothe Luce.**

151 East 81st Street
New York 28, N. Y.
May 12, 1944.

Honorable
Clare Booth Luce
Member of the House
of Representatives
Congress of the United States
Washington, D. C.

Dear Madam:

This is to express my sincere thanks for your letter of May 10, in reply to mine of May 8, on the subject of your speech in Congress on May 3.

The disclosure of your opinion has dispelled my former apprehension regarding your attitude towards the future attempts at solving questions of not only politics, but of life itself among my Ukrainian countrymen, now precariously poised between evils, none of which can be safely termed to be the lesser.

May I venture to request your permission to publish your letter in my Ukrainian Women's Monthly. I am sure that my readers, most of whom are concerned about their "Old Country,"

(Continued on Page 8)

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

БРУКЛИН, Н. Й.

Запустна забава 21 від. СУА.

Цьогорічну Запустну Забаву уладив відділ на це, щоб прийти з матеріальною допомогою Народному Домові та "Нашому Житті" в Народнім Домі відбуваються усі збори та підприємства відділу, а наш журнал заслугоє на це, щоб тямити про нього при кожній нагоді.

Мета підприємства стягнула поважне число гостей, а членки відділу, які вже знані з доброго варення українських страв — подбали про смачну вечерю. Гості засіли при прибраних столах, а голова відділу Анна Бодак проводила гостинною та покликувала гостей до слова. Усі гарно висловлювалися про працю СУА та про це, що наші відділи дбають теж про інші громадські установи, та піддержують їх морально і матеріально.

На згадку про пресовий фонд "Нашого Життя" членки пішли між гості і збрали датками 33 долари. Прихід із Запустної Забави і збірка принесли 109 дол., які розділено у такий спосіб: 55 дол. на місцевий Народний Дім і 54 дол. на пресовий фонд "Нашого Життя".

Усім гостям та жертводавцям складає наш відділ щиро подяку, а другі відділи СУА звиває, щоб теж при кожній нагоді тямити про пресовий фонд "Нашого Життя".

Анна Бодак

*

Жінки Дітройту збрали 3,901 дол. на А. Ч. Хрест

Березень, місяць А.Ч.Хреста покінчився у нашій громаді з повним успіхом. І ми щиро радіємо з цього, бо ця гуманна установа заслугоє на це, щоб кожна одиниця допомогла їй грошми, чи працею. А.Ч.Хрест помагає хорим та раненим воюкам, а теж цивільному населенню, коли воно найдеться в нещастю. І при цьому не робить ніяких різниць: чи ти чорний, білий, Українець, Айриш, Чех чи іншої народности — усе можеш числити на допомогу А.Ч.Хреста, коли будеш її потребувати.

Незвичайне стала теж в пригоді для наших людей Дивізія Комунікації з другими краями, яку веде А.Ч.Хрест. Можуть туди удаватися ці, що в Старому Краю хотілиб відшукати свою рідню чи знайомих. І багато з наших людей одержало цю дорогою листи та від-

мости.

У грошовій збірці на А.Ч.Хрест, як і минулих літ, так і цього року, перед вело наше жіноцтво. В Дітройті жіночі організації збрали на А.Ч.Хрест 3,901 дол. 55 цт. Вправді ця квота була дещо менча, як минулорічна, але заде збірка була ведена у кращий, бо більш зорганізований спосіб. Гроші у першу чергу жертвували наші установи і підприємства — менче поодинокі люди, які по найбільшій часті мусять складати жертви на місцях де працюють. А теж е ще й такі одиниці, що дають жертви у чужі руки, хоч е у нас український юнит А.Ч.Хреста і йому належиться піддержка цілої нашої громади. Бо наші жінки у кожному тижні посвячують зовсім безінтересовно кілька годин праці, щоб юнит міг виконати своє завдання.

Акція "дару крови" у нашій громаді теж була переведена дуже успішно. Українці Дітройту дарували понад 400 пайнтів крови на вжиток А.Ч.Хреста. Український Юнит А.Ч.Хреста звертається на цьому місці з проханням до нашого громадянства, щоб і на будуче усі жертви грошеві чи крови, давало через наш юнит.

Осьтакі організації занялися збіркою на А.Ч.Хрест: Відділи Союзу Українок — 26 дол. 1,061.39, — 37 дол. 396.17, — 16 дол. 325.14, — 5 дол. 272.60, — 31 дол. 82.05. Просвітне Товариство при Карпентер вул. дол. 773.00. Сестрицтво при церкві Неп. Зачаття дол. 245.50, сестрицтво при церкві Івана Хрестителя дол. 288.10, Золотий Хрест в Гемтремк дол. 403.30, Золотий Хрест в Дітройті дол. 20, Молодечий Клуб Боян дол. 18.

Усім жертводавцям і цим, що занялися збіркою заряд юниту складає щире, українське Спасибіг.

За юнит А.Ч.Хреста

Марія Сена.

*

НЮ ЙОРК.

Укр. Дем. Клуб, відділ 4. СУА.

Тяжко було скликати у нас річні збори усіх членок, бо дуже багато з них хорувало цю зими. Коли врешті збори відбулися, потверджено на них уряд з минулого року, який з виїмком писарки буде у такому самому складі працювати теж у 1944 році. До уряду належать пп: Е. Корнат — голова, П. Бенцаль — провідни-

ця, А. Йосик — містоголова, М. Ленчук — писарка, К. Барщевська — касієрка. Секретаркою для переписки вибрано п. У.Єдлінську.

За останній рік діяльності відділ уладив цілий ряд підприємств. Миколай, Новий Рік, Запусти, Свячене, а бували часи що й два рази у місяць відбувалися чайні вечорі. Вправді великих грошових приходів такі підприємства не приносять, але причиняються до товариського співжиття між членками. А при цьому всеж деяка сума приїде для таких установ як А. Ч. Хрест, Вор Фондс, Бібліотека у Стемфорді, "Наше Життя", Пропамятна книга Шашкевича і т. п. Містоголова пані Анна Йосик уладила у своєму домі бінго для членок відділу і запрошених гостей, та приймала їх смачною вечерю. Пані Корнат віввала членок щоб з подякою за гостину зложили жертву на якусь народню ціль. Гості збрали між собою 21 дол., і додавши з каси 4 дол. віддали 25 дол. на українську школу при церкві св. Юрія в Нью Йорку. Отці Васильяни готуються до ведення цілоденної школи для наших дітей, щоб у цей спосіб задержати молоде покоління при мові і обряді батьків. Членки відділу дякують щиро пані Йосик, що своєю гостинністю дала відділові нагоду причинитися жертвою до хосенного діла — української школи в Нью Йорку.

Наш відділ щиро радіє появою жіночого часопису "Наше Життя". Дай Боже, щоб воно цвило і розвивалося по цілій Америці, де лиш живуть наші люди. І щоб скріпляло духово наше жіноцтво та його просвічувало. Від себе додаю, що я ніколи ще не читала другої газети так пильно та уважно, стрічка за стрічкою. І боюся, щоб нічого не переочити, бо усе дуже цікаве та кожне число приносить щось нового.

Марія Ленчук, писарка.

*

ФИЛАДЕЛФІЯ, НАИСТАВН.

Річні збори 48. відділу імені Олени Кобилянської відбулися 18 грудня, ц. р. Після поладження біжучих справ передсідниця зборів Палагія Романюк покликкала до звітів урядничок, які точно і річево переповідали усе, що відділ зробив за цілий рік. Хоч числом невеликий, то всеж виказав пильну працю та співучасть у

кождій праці, яка велася в нашій громаді.

Членки відділу ходили з колядою, яка принесла 97 доларів. Ті гроші розіслали у такий спосіб: 31 дол. на Червоний Хрест, 20 дол. на Сиротинець, 15 дол. на Клуб Воєнних Матерей, 10 дол. на Семинар, 10 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". В касі остало 11 дол. Членки відділу закупили воєнних бондів на 500 дол.

Після звітів приступлено до вибору нового уряду на 1944 рік і в його склад увійшли пп: Марія Бабяк — голова, Палагія Романюк — заступниця голови, Ева Мандро — секретарка, Палагія Світла — заступниця секретарки, Софія Короляк — скарбничка, Михайлина Шабала — заступниця скарбнички; контрольна комісія: Марія Камар, Вікторія Савчинська, Палагія Владика; доглядачки хорих: Анастазія Гриб, Палагія Владика.

Після зборів відбулася гостина, яку зладили членки. При смачних перекусках та товариській розмові не забуто за "Наше Життя", і членки зложили на пресовий фонд 19 дол.

Марія Бабяк

*

НЮ ЙОРК, відділ 1 СУА

Хоч досить тяжко у нашому відділі розвинути якусь замітнішу діяльність, бо невеликий він числом і членки або мешкають далеко, або працюють вечорами — то всеж, цю зими діяльність оживилася. На місячних зборах порушувано усі організаційні і місцеві громадянські справи, а з окремим запалом прийнято появу "Нашого Життя", яке кожна з членок пренумерує, а п-на С. Абрагамовська займається кожного місяця розпродажу додаткових чисел.

В домі п-ни С. Абрагамовської відбувся теж чайний вечір, на якому збралися усі членки відділу та запрошені гості. Господиня гостила усіх смачною перекускою, а попри веселу товариську розмову не забуто теж про поважні справи. П. К. Олесницька висловлюючи подяку господині згадала за пекучу потребу ставати нашим жінкам до праці для АЧХреста. Збірка на чайному вечорі принесла 13 дол. 27 цт.

В березні відіграв відділ штуку "Проклята Доня" при мистецькій співучасті пані Гупало, Авраменкової, Сосниць-

(Продовження на Стороні 8-ій)

Сторінка Нашої Дітвори

Дорогі дівчатка та хлопці!

Як до Вашої Мами, чи Бабуни прийде нове число "Нашого Життя" — питайте їх кожного разу, чи для Вас там теж чого не надрукували. Ми хотіли б кожного місяця мати для Вас, дорогі діти, цілу окрему сторінку. Але тепер війна, і нема паперу. Бо усі сильні і молоді люди, які по лісах Америки і Канади рубали колись дерево, що з нього робили папір — пішли тепер на війну, щоб бити наших ворогів. Тому сторінка для Вас буде покищо появлятися лиш деколи. Так, щоб Ви мали досить часу навчитися на пам'ять усіх вершиків, які для Вас будемо друкувати.

Вчіться цих вершиків самі — читайте їх теж своїй малій сестречці чи братчикові. А як може не знаєте ще українського письма — просить Маму, Бабуню чи кого іншого, щоб Вам прочитав усе, що є на "Сторінці". У цей спосіб Ви будете скоріше вчитися по українськи, і станете розумними дітьми, які вміють добре говорити аж двома мовами: англійською і українською.

З оповідань та казок, які будемо для Вас містити довідається, як на Україні жили діти. Вони мешкали головню на фармах, мали багато сонця, доброго воздуха і місця до забави.

Тепер ці діти дуже бідні. Їхні хати та фарми порозбивали бомби. Вони не мають що їсти, ні в що зодягнутися, бо усе їм знищила війна. Багато з них погубилося від своїх родичів інших силою від них відібрали та повезли далеко, у незнані місця. Ми тепер нічого не можемо для них зробити. Але як скінчиться війна — пішлемо їм дарунки, щоб вони теж мали в що зодягтися, не ходили голодні, а були щасливі і веселі.

Незабаром придуть вакації, і цілі два місяці будете мати на забаву. Хоч належить Вам у цей час багато радощів та безділля — то не забувайте, що тепер війна, і кожна дитина мусить хоч час від часу зробити щось хосенного. На це, щоб скорше скінчилася війна, щоб повернули тати до своїх дівчаток і хлопців, та щоб ми усі жили щасливо та свobodно, по американськи. Помагайте збирати папір, "кени", а Мамі не докучайте! Як вона має час — просить її, щоб розказувала Вам про Україну та читала "Сторінку". Побачите, що одно і друге буде для Вас цікаве.

ОРЯБИНА *)

Рясна орябино!
Ти шумиш весело,
Ти цвітеш біленько,
Родийш червоненько.
Дай ягідки свої
Для мене малої,
Зроблю з них коралі
Для своєї лялі.
Коли їх насилу
Лялюсі на шию,
Така гарна буде,
Здивуються люде.
Будуть споглядати
Та будуть питати:
А чия то ляля
Прибрана, як краля?

*) Орябина — це деревце, що родить червоні ягоди, подібні як "кранберрі".

СЛАВКОВА ПРИГОДА

Це діялося в часі першої світової війни, прийцять літ цьому назад. Українські жовніри, які називалися Січові Стрільці, билися тоді з москалями, що напали на українську землю. Хоч ця війна не була ще такою страшною, як теперішня, то всеж — люди також мусили перед кулями втікати з фарм та ховатися по лісах. У селі, де жив Славко було досить спокійно, бо гармати преміли ще далеко. Тому Славко встав рано і пішов до ліса, щоб назбирати грибів на обід. В лісі так гарно співали пташки та пахли квітки, що Славко збираючи гриби і ягоди зовсім забув про час.

В одній хвилині, десь недалеко ліса пронісся один стріл, а потім другий, третій, і розпочалася битва. Москалі підійшли лісами і несподівано зявилися під самим селом. Славкові не було вже куди втікати. Він виглянув з ліса, і недалеко на полі побачив копицю сіна. Приляг до землі і повзаючи на животі по хвилині дістався до нyoї. Тут загребався у сіно разом з головою, а що стрілянина притихла, змучений голодом і страхом — Славко заснув.

Зі сну збудили його якісь голоси. Славко обережно висунув голову із сіна і побачив, що на дворі темна ніч, а люде, які говорили між собою — це були москалі. Вони позлазили з коней, посідали на землю, а коні почали із смаком їсти сіно з копиці, у якій сидів Славко.

"Маємо сидіти тут до рана" — говорили вони між собою — "а потім з правої сторони будемо обходити село, щоб усіх Стрільців взяти до неволі. Такий є приказ"

Славко, хоч не розумів усього, то догадався про що

йде мова. Миттю він постановив собі, що цю вістку мусить занести до Стрільців та остерегти їх перед цим, що їх чекає. Москалі роздягнули плащі, поклали на землю недалеко копиці та полягали на них спати. Коні заїдали смачно сіно, зближаючися до того місця де сидів Славко. Тихесенько хлопець вдрапувався на коня, а коли досяг його хребта, стягнув уздечку і пігнав в сторону ліса. Москалі позривалися на рівні ноги, в слід за Славком посипалися кулі. Але хлопець був вже у лісі та гнався стежками, які знав краще, як хто другий.

"Стій! Хто йде?" — закликав якийсь голос по українськи, і Славко вже знав, що тепер нема йому чого боятися. Він просив запровадити себе негайно до старшини, де розказав про все, що підслухав.

Не чекаючи до ранку, старшина дав приказ наступати на село, і після короткої битви Москалі, ненадіючися нічного нападу в безголовю відступили. Як Стрільці вїздили до села — Славко їхав на коні, на яким приніс Стрільцям таку цінну для них вістку. Біля своєї хати він зіскочив із коня, щоб віддати його Стрільцям, як воєнну добычу. Але старшина погладив хлопця по голові і сказав: "Лиши коня для себе. Він твій, бо ти здобув його так, як правдивий Стрільець. А як ще трохи підроснеш — приїдеш на ньому до нас і будемо разом боронити Україну перед її ворогами!"

Сказав правду

"Є твоя мати дома?" — питає сейлсмен хлопчика, який бавиться біля хати.

"Так"! — каже хлопець коротко, не перериваючи собі забави.

Сейлсмен дзвонить у двері один раз, другий, десятый. — Ніхто не відповідає.

"Чому ж ти мені не сказав, що твоєї матери нема дома?" — сердиться чоловік.

"Бо вона є" — оправдується хлопець. "Лиш ми тут не мешкаємо!"

Вчителька питається своєї учениці: "Марійко, що булоб тобі легше нести: два фунти заліза, чи два фунти піря?"

"Певно, що піря булоб легче!" — відповіла Марійка.

НЕДВАЛА КИЦЯ

Несла кия у торбині Малюночки жовті й сині.
Кия поспішала скоро —
В торбі дірок було споро.
Кия торби не зашила,
Тай малюнки погубила.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА:

ПЕРЕДПЛАТИ

Відділ	Нові	Разом
1 Нью Йорк, Н. Й.	1	20
4 Нью Йорк, Н. Й.	3	22
5 Детройт, Міш.	7	34
6 Рочестер, Н. Й.	2	3
10 Оліфант, Па.	6	7
16 Детройт, Міш.	5	25
21 Бруклін	1	80
22 Джерви Сіті	2	21
24 Елізабет, Н. Дж.	3	14
28 Ньюарк, Н. Дж.	5	5
29 Вунсакет, Р. Ай.	1	30
36 Шькаго, Ілл.	2	17
37 Детройт, Міш.	2	18
41 Філадельфія, Па.	1	28
42 Філадельфія, Па.	1	67
45 Манчестер, Н. Г.	6	6
52 Філадельфія, Па.	1	3
54 Фріджпорт Па.	1	10

РІЧНА ВКЛАДКА

Відділ		
1 Нью Йорк за 1944		\$10.00
29 Вунсакет, Р. Ай. за 1944		10.00
31 Детройт, Міш. за 1944		10.00
47 Філадельфія, Па. за 1944		10.00
48 Філадельфія, Па. за 1944		10.00

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД

Відділ		
1 Нью Йорк за 1944		\$5.00
47 Філадельфія, Па. за 1944		5.00
29 Вунсакет, Р. Ай. за 1944		5.00
48 Філадельфія, Па. за 1944		5.00
52 Філадельфія Па. за 1944		5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ		
1 Нью Йорк		\$10.00
16 Детройт		5.00
21 Бруклін		54.00
23 Детройт		5.00
37 Детройт		5.00
44 Бостон, Масс.		7.00

ЮВІЛЕЙНУ КНИЖКУ СУА КУПИЛИ

Відділ 6 Рочестер, Н. Й.	27 прим.
Відділ 26 Детройт, Міш.	25 прим.
Відділ 36 Шькаго, Ілл.	25 прим.
Відділ 37 Детройт, Міш.	25 прим.
Відділ 42 Філадельфія, Па.	25 прим.
Відділ 46 Філадельфія, Па.	25 прим.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Пані Стефанія Глінка, House of Commons, Оттава, Канада. Дуже щира дяка за листа та передплату. Радію з цілого серця, що так припало Вам до вподоби "Наше Життя". Початок усе нелегкий, але журнал розвивається, бо організацію годі вести без власного органу — хочаб такого скромного, як наш. Це розуміють і одиниці і загал, тому "Наше Життя" стрінуло щире прийняття. Ви, Пані, надто ласкаві в словах про мене, але я зворушена ними до глибини душі. Щирий привіт від нас усіх, Союзанок! Прохаємо не забувати і дуже раділи б, якби теж Вашим пером міг наш журнал деколи збагатитися.

Пані Теодозія Борецька, Нью Гейвен, Конн. Присланий матеріял піде до 7 числа (липень), бо до цього спізнівся. На першій сторінці цього числа йде спростування щодо ціни і заздів до купна книжки. Може принесе кращий вислід. Радію, що Ваша ошія про особисті знімки у газетах така, як моя. Але не усі в нас з цієї самої думки. Щиро здоровлю.

Пані Олена Степанів, Клівленд, Огайо. Ваш вірш відіслала була Вам з вказівками, як його треба переробити. Чому не поправили і не прислали до друку? Пройте теж писати щось прозою. Привіт! Катерина Сарабун, Фріджпорт, Конн. Адресу секретарки Вашого відділу передала Централі, також справлення числа передплатниць. Щиро здоровлю.

П. Юстина Смарш, Бостон, Масс. Опіс свята буде у найближчому числі, бо до цього спізнівся.

П. А. Кочан, Джоліет, Ілл. Ваш лист, адресований до Філадельфії мені переслано аж 20 травня. Дуже жалю, що з цієї причини не могла у цьому числі використати матеріялу про Вашу так успішну пропаганду українського мистецтва. Піде у наступному числі. З душі радіємо Вашими успіхами. Привіт!

П. М. Сена Детройт. Дуже цінні Ваші завваги про АЧХ. Ще поки прийшов Ваш лист ми дали до друку заклик, що його найдете на першій сторінці. І у нас можна зробити хоч частину цього, що осягають наші "приятелі", якби ми мали сильніші жіночі товариства та краще зорганізоване громадянство. Спроби координаційної праці для АЧХ, започатковані на конгресі — стрінулися з байдужістю, яку годі було передбачити. Та всеж у Вас не найгірше: і юнат свій маєте, а Ваша громада одинока, що зорганізувала і перевела акцію дару крові.

КОЗАЦЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

(Продовження зі сторони 2-ої).

щоби ця „жичливість” не мала жадних „екскузацій”.

Щодо самого весілля, то воно звичайно тяглося дуже довго, часом кілька днів. Ось наприклад, як відбувалось весілля сина полковника прилуцького Дмитра Горленка — Андрія з донькою полковника миргородського Данила Апостола, у 1700 році. Весілля це тим більше цікаве для нас, що учасники його відіграли поважну роль в українській історії. Дмитро Горленко тож був один із видатніших співробітників гетьмана Мазепи, найбільш завзятий ворог Московщини, що після Полтави втемігрував разом із гетьманом. Батько молоді, це пізніший гетьман. Головним-же розпорядником на весіллі був прилуцький полковий суддя Іван Нос, той самий, що вісім літ пізніше відіграв таку ганебну роль, бо зрадив свого гетьмана і віддав гетьманську столицю Батурин у московські руки. Нос у листі до Горленка описує перебіг весілля, яке відбулося у маєтку Апостола — Великих Сорочинцях. Молодий зі своїм почотом їдучи до Сорочинців, зупинився в іншому маєтку Апостола — Хомутцях. Тут він переночував, рано вислухав Службу Божу і поспідав. На півдорозі до Сорочинців витали молодого „годніе первони”, які супроводили його до будучого тестя. По приїзді до Сорочинців відбувся „пізній” обід і молоді оглядали подарунки, що ними наділили їх рідня і знайомі. На другий день відбувся шлюб. Але на цьому весільні урочистості не скінчилися. Молоді разом зі всіма гостями поїхали другого дня до батька молодого. Подорож ця з нічлігами, обідами, сніданнями тяглася кілька днів. А там у домі Горленка знову продовжувалося кількадедне ирування.

Ми згадали про подарунки, які одержували з нагоди весілля молоді. Подарунки ці сягали часом великої вартості. Так, наприклад, як женився баршпільський сотник Семен Сулима, то від своєї матери одержав він багато срібного, позолоченого посуду. Бачимо між тим посудом великий срібний кухоль, кілька тузинів срібних чарок і пугарів, два тузини срібних ложок і т. д. Так „її милість, пані полковникова Миклашевська” прислала великий срібний пугар, „її милість пані Кочубейова” два срібних „рострухани”, пані Іскра — тузин срібних позолочених ложок і т. д.

Як я вже згадав на початку, шлюб поза своєю „романтичною” стороною мав (як зрештою має і тепер) сторону чис-

то матеріальну — маєткову. І як такий регулювали його певні приписи. Перед весіллям відбувалась так звана „шлюбна інтерцезія” у магістраті в присутності магістратської влади — віята, бурмістра, одного радника („райди”) і писаря. За підписами цих представників влади складали докладний реєстр посагу, що його мала одержати молода. Наречений приймав посаг, квітував його одержання і підписаний реєстр передавав будучому тестеві. Сам же зобов'язувався додати до спільного майна від себе не менше одної третини вартості посагу будучої своєї жінки. Така докладність стає тим більше зрозумілою, бо ж у разі смерті чоловіка жінка одержувала назад ціле своє майно.

Щодо посагу, то вартість його залежала звичайно від соціального становища батьків нареченої. Головну його частину становили клейноти — перли і дорогоцінне каміння. Коли гетьман Самойлович видавав свою доньку Параскеву з політичних зглядів, за московського боярина Щереметєва, то дав за нею більше клейнотів, аніж має сьогодні добра ювелірна крамниця. Тут і намісто у 55 разків перел, і майже сотня окремих великих перел, шапонки, корсетки виготовані перлами. Тут десятки перстенів і ковтків із рубінами, брилантами, сафірами. Сила того самого шляхотного каміння виблискує на „кокошніках”, „шубах” і інших частинах одягу боярині.

Зрозуміло, що нормальний посаг старшинських доньок був скромніший. Але все таки клейнотів, зокрема перел було досить багато. Донька полковника Гадагана принесла зі собою в посаг 10 разків великих перел і 27 разків дрібних, 5 перстенів з алмазами, 3 пари ковтків і т. і. Коли видавав заміж свою доньку бунчуковий товариш Скорупа за іншого бунчукового товарища Михайла Єсимонського, то дав за нею м. і. 29 разків різних перел, два золоті хрести, один оздоблений рубінами, інший алмазами, золотий ланцюжок, дві пари ковтків із алмазами і перлами, три перстені з алмазами і рубінами і т. і.

Не менше коштовною частиною посагу було золоте і срібне накриття. Кожна наречена зі старшинської родини приносила для оздоби родинного стола десятки срібних пугарів, чарок, тац, „роструханів”, ложок і т. і.

Порівнюючи малу натомість роль в посагу відігравала готівка. У той час, як згадана Скорупівна принесла зі собою клейнотів і дорогоцінного посагу на загальну суму — 1886 карбованців, готівки було лише 400 карбованів.

СТЕРЕЖІТЬ ВАШІ ФУТРА!

- Переховайте їх через літо у власнім FUR STORAGE VAULT Михайла Туранського.
- Хочете переробити їх на інакшу моду? Давайте їх до відомої фірми Михайла Туранського.
- Маєте щось до направи? Принесіть футра до Михайла Туранського.
- Хочете купити нове футро? Купіть його у Михайла Туранського.

Чи ви хочете купити футро, чи дати його до направи чи перерібки, чи переховати його у FUR STORAGE, це все можете зробити З ДОВІР'ЯМ у

Michael Turansky

350 SEVENTH AVENUE

NEW YORK CITY

Between 29th and 30th Streets

16th floor

Lackawanna 4-0973

За клейнотами і посудами йшов одяг, який також докладно списувано і оцінювано. В першу чергу жупани. Шиті золотом і сріблом, ці жупани уявляли собою досить велику вартість. Так серед 12 кунтушів Скорупівної один оцінили в магістраті на 136 карбованців, інший на 115. За кунтушами йшли запаски і спідниці, часто також із коштовного краму, гаптовані золотом і сріблом. Далі йде „постіль”: пошивки і простирали, часом із коштовним мереживом, атласні ковдри і т. ін. Не забуто у реєстрах посагу за білля. Так у згаданій Скорупівної було 15 сорочок голяндського полотна. У доньки конотопського сотника Тетяни Костецької було серед посагу теж 15 сорочок голяндського полотна, одна сорочка гаптована золотом і зеленим шовком і аж 50 звичайних сорочок так зв. „кужільних” Цікаво, що серед посагу були і мужеські сорочки. Далі йшли обруси „цвабської” роботи, сервети більші і менші, рушники. Наприкінці реєстру посагу згадують звичайно подорожні скриньки „пуздерка” з хрусталеви ми або срібними пляшками. А далі одна чи дві „карети”,

З ЗАРУЧИН НА ПРЕСУ СУА.

Панство Іван і Катерина Баран, у Філадельфії, зробили заручини для своєї доні Олі з моряком Джаном Пікков.

Предсідатель громади пан Костик зложив молодій парі свої GRATULACIJE й побажав весільних дзвонів скоро тільки Джан вернеться щасливо домі.

Панство Баран мають двох синів у збройних силах Америки, а пані Баран є активною членкою 46 відділу С.У.А. у Філадельфії.

З нагоди цього домашнього свята, гості зложили \$16.00 на народні цілі. Збіркою занялися п. Іван Ладика і п. Пелагія Світла. На пресовий фонд СУА. призначено 4.00 дол.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД СУА

Відділ 21, Бруклін, з підприємства \$54.00; Відділи: 16, 23 і 37, Детройт зо спільного Дня Матери \$15.00; Анна Паславська, Філадельфія \$5.00; Катерина Баран, Філадельфія \$4.00; Пелагія Романюк, Філадельфія \$2.00.

Сердечна подяка.

кілька пар коней і кінська упряж, нерідко виложена сріблом і самоцвітами.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

(Продовження зі сторони 5-ої)

НЮ ЙОРК, Відділ 1 СУА

кої і інших. На перерві промовляла п. К. Олесницька вживаючи приявних до жертвенності на АЧХрест. Переведена збірка принесла 23 дол. і збірковою пушку, яку віддано до обчислення Юбед. Ком. Юрг. Нью Йорку.

Дохід з вистави приніс 51 дол. 65 цт. з чого призначено 10 дол. на пресовий фонд "Нашого Життя".

До збірки на ЮСО, яку перекладали наші товариства в Нью Йорку, 1 відділ причинився квотою 28 дол.

С. Ковбаснюк

★ DETROIT, MICH.

Branch 37 S. U. A. at work

The following are the activities of Branch 37 of U. N. W. L. of A., for the year 1943:

In February a Bingo party was given for the benefit of the St. Mary's Home and the sum of \$55 was sent to them.

In March a Bunco party was held at one of the member's homes for the benefit of the American Red Cross and \$16 was given toward that cause. The chapter also sent a gift to a young seminarian, who is an orphan in Philadelphia.

In April Easter Boxes were sent to our boys in service and a Bunco party was held at a member's home.

In May we donated \$5.00 toward the dedication of the Honor Roll of St. John's Church in Detroit.

In July boxes were sent to servicemen.

August—A donation was made to the Shashkevich memorial of \$5.00.

September—A Bingo party was held for the benefit of St. John's Church, Detroit, redecorating fund. The sum of \$35.00 was given to the church.

October—A Bunco party was held at a member's home. The proceeds to be used for boxes for our servicemen in the United States and overseas.

December—A donation of \$5 was made to the press fund of "Our Life," also boxes were sent to servicemen.

The total of donations for 1943 was \$162.92.

Mary Zuke, Rec. Sec'y

RED CROSS HOME NURSING CLASSES

Are Formed For Any 20 Adults Who Want to Be Trained

Many serious situations arise in a country involved in war, and health hazards are among the most serious. With so many of our medical men and nurses serving the armed forces, it is

only natural that there is a shortage of doctors and nurses on the home front.

How many times do we hear a neighbor say "I don't know what to do until the doctor arrives, if he arrives at all today; he is so busy with hospital emergencies, office and house calls and my good neighbor who is a nurse is just never at home any more."

The anguish brought on by such worries makes one almost lose all confidence in one's ability to do the right thing while patiently waiting for the physician to arrive. It makes you feel as if "you're on your own."

As the public well knows, the American Red Cross always comes across in community emergencies, and offers its public an educational service known as the Home Nursing Course, which the housekeeper certainly should take advantage of.

We understand of course, that this home training by no means teaches its students to care for serious or complicated illness or to practice nursing elsewhere, but it does provide the knack of nursing intelligently and to improvise in an emergency, when a member of a family is suffering from an ailment which will require complete rest.

With so many wounded and nerve-shocked servicemen who will be coming home, our hospitals may be overcrowded, it is most essential to their mental and physical comeback to be treated understandingly by the family, and one who has at least taken the simple home nursing course will meet such a situation much more easily.

The instructor is always a professional nurse, authorized by the American Red Cross, and she arranges for certain specialized teachers to cover various subjects on health and a simple knowledge of nutrition and diets for the patient.

The Home Nursing Committee of your American Red Cross Chapter has surely been informing its public that the course is adaptable to any individual or group who needs instruction on health and care of the sick. The course has as much value for the grandmother as it has for the young mother or school-girl and many men who have taken this course have helped in their home situations where the mother becomes bed-ridden.

Standard home nursing course classes can be arranged in groups of 20 or more adults; high school or college groups, and a Junior Red Cross Home Nursing Course may be arranged for boys and girls in the seventh grade and up and groups such as the Girl Scouts and others.

The minimum time in which

the course can be completed is 24 hours, (30 hours for school students) at the end of which the Red Cross issues a certificate to the students who pass the course. An attractive turquoise home nursing pin may be purchased by those students who qualify.

A Red Cross certificate gives one a certain satisfaction of belonging to something bigger, a feeling of partnership with an organization recognized by all civilized nations, an organization which does not have to apologize for its actions, its humanitarian work being known throughout the world.

We all know it is the aim of the National Red Cross to teach at least one member in every family this Home Nursing Course to meet emergencies in the home or community, not only in war time, but also in catastrophies during peacetime.

Leaders of churches, communities and school groups certainly ought to urge the formation of such classes during the afternoons or evenings. Some S. U. A. branches have active Red Cross production and surgical groups and have given their efforts towards promoting blood-plasma banks, but the educational courses offered by the American Red Cross, are also valuable towards community progress. It would be of value to our organization if Headquarters had a report on the various Red Cross activities among the S.U.A. branches.

Annette L. Kmetz,

Chairman of Public Information Home Nursing Committee of Yonkers Chap. A.R.C.

ДОБРА КНИЖКА У РУКИ НАШІ ШКІЛЬНІ МОЛОДІ

(Продовження зі сторони 1-ої)

кладінці, з золотим наголовком, найдеться як шкільний дарунок у руках нашої молоді — вона буде в силі зробити це, чого може багато з наших родичів не могло у вихованні своїх дітей досягнути: вона збудить у молоді пошану і гордість на наш старий, український, демократичний рід.

Українські матері! Вже сьогодні вишліть поштовою переказ на \$2.75 на адресу T. Boresku, 390 Ferry st. New Haven 13, Conn., щоб Ви в час приготували гарний і хосенний дарунок для Ваших дітей на кінець шкільного року. Подана у останньому числі "Нашого Життя" ціна \$2.15 обов'язувала, поки книжка появилася у розпродажі. Теперішня ціна є \$2.75.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHYCKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

CLARE BOOTH LUCE

(Continued from Page 4)

will be quite reassured by your clear and honest thinking on the subject discussed in the aforementioned correspondence.

Very truly yours,

Claudia Olesnicky.

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, D. C.
May 15, 1944.

Mrs. Claudia Olesnicky
151 East 81st Street
New York 28, N. Y.

Dear Mrs. Olesnicky:

I am delighted to learn that you liked and were reassured by my letter of May 10, and I am glad to give you permission to reprint it in your Ukrainian Women's Monthly.

All best wishes.

Sincerely,

(signed) **Clare Booth Luce.**

МОІ ЗАВБАГИ

(Продовження зі сторони 3-ої)

більшість їх розгублена, забута.

На загал, бачу, час підходящий та можливість широкої діяльності. Люди добрі й охочі, треба тільки планово підготованої програми, без марнування дорогого часу й енергії.

Вважаю, що поїздка по відділах конечна.

Олена Лотоцька, голова СУА.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

MICHAEL DARMOPRAY

Real Estate - Insurance

NOTARY PUBLIC

Telephone, MARKET 3151

809 North Franklin Street
PHILADELPHIA, PA.

**MR. & MRS.
MIKE SYWULAK**
CAFE

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370